

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117205512
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117205512.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: M. F. Z. E.. N. B., S. XXX, XXX XX W., J.: XX XXX XXX, právne zastúpeného: JUDr. Ján Garaj, MBA, advokát so sídlom Hlavná 137, 080 01 Prešov, proti žalovanému: V. W., S. XX, XXX XX W., J.: XX XXX XXX, právne zastúpeného: JUDr. Peter Ličák, advokát so sídlom Záhradná 19/468, 082 12 Kapušany, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti medzitýmnemu rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 8C/8/2017-85 z 10.01.2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 8C/8/2017-127 z 11.04.2019 takto

rozhodol:

Zrušuje medzitýmny rozsudok v spojení s opravným uznesením a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie napadnutým medzitýmnym rozsudkom v spojení s opravným uznesením (ktorým bola na základe pokynu odvolacieho súdu vykonaná oprava spočívajúca v zosúladení označenia formy písomného vyhotovenia rozhodnutia s tým, ako bolo vyhlásené) rozhodol nasledovne, cit.:

„Žalobca, M. F. Z. E.. N. B., má pravo na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku parcely KN-C č. XXXX, k.ú. W., vedený na LV č. XXXXX, o výmere X.XXX m², žalovaným, V. W., a to za obdobie od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX“.

2. Svoje rozhodnutie postavil na závere, že žalobca je vlastníkom pozemku, par. č. XXXX - ostatné plochy o výmere X.XXXm², ktorý je zapísaný na LV č. XXXXX, k.ú. W.. Ako spôsob využitia tohto pozemku je uvedený pozemok, na ktorom je okrasná záhrada, uličná a sídlisková zeleň, park a iná funkčná zeleň a lesný pozemok na rekreačné a poľovnícke využívanie. Tento pozemok je súčasťou tzv. K. D., pričom žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil v období dvoch rokov predchádzajúcim podaniu žaloby užívaním týchto pozemkov obyvateľmi žalovaného, bez poskytnutia finančného ekvivalentu. Zo znenia čl. IV. kúpnej zmluvy, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníctva pozemku zo žalovaného na žalobcu, nemožno podľa súdu prvej inštancie vyvodit' jednoznačný záver, že by sa bol žalobca zaviazal zachovávať funkciu chráneného areálu aj po tom, čo dôjde k jeho zrušeniu a taktiež to, že svoj záväzok bude realizovať bezplatne. Takto ustálený skutkový stav posúdil po právnej podľa ustanovení § 123 a § 451 ods. 1, ods. 2 Obč. zák., čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Na druhej strane odmietol na túto vec aplikovať ustanovenia zák. č. 66/2009Z.z. dôvodiac, že žalovaný nepreukázal existenciu parku ako stavby a prechod vlastníctva k nemu zo štátu na žalovaného s tým, že o prevode vlastníctva bolo potrebné spísať delimitačný protokol v zmysle § 14 zák. č. 138/1991Zb. Ďalej podotkol, že záväzná časť územného plánu žalovaného uvádza plochy pre výstavbu verejnoprospešných stavieb, medzi ktoré patrí aj W. K., v tomto prípade však ide o nezrealizovanú stavbu, t.j. na parcele z predmetu sporu sa v súčasnosti žiadna stavba nenachádza. Ostatná argumentácia žalovaného ostala v rozhodnutí nepovšimnutá.

3. Tento medzitimny rozsudok včas podaným, obsahovo masívnym odvolaním napadol žalovaný, poukajúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP. Odvolacie námietky žalovaného možno zhrnúť do nasledovných rovin: (i) tvrdenie, že na danú vec je naproti názoru súdu prvej inštancie potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 66/2009Z.z., od účinnosti ktorého potom žalovaný užíva pozemok z predmetu sporu na základe zákonného vecného bremena, v dôsledku čoho sa potom nemohol na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť; (ii) tvrdenie, že naproti názoru súdu prvej inštancie k zániku záväzku žalobcu zachovávať „účel funkcie chráneného areálu a s tým spojenú výučbu žiakov o ochrane prírody a vzťahu k životnému prostrediu“, ktorý mu vyplýval z čl. 4.2. kúpnej zmluvy, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníctva pozemku z predmetu sporu zo žalovaného na žalobcu, po tom, ako rozhodnutím príslušného orgánu došlo k zrušeniu ochrany chráneného areálu, nedošlo; (iii) tvrdenie, že ak žalobca kúpil pozemok z predmetu sporu - verejnú zeleň - o ktorom vedel, že ho nebude môcť nikdy reálne užívať, nemôže z neho požívať ani úžitky, ktoré nebol oprávnený poberať ani jeho predchodca; (iv) tvrdenie, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného svedčiacou o nedôvodnosti žaloby, ako bola napr. námietka rozporu konania žalobcu s dobrými mravmi, ak ten nadobudol pozemok z predmetu sporu iba na základe dobrej vôle žalovaného za symbolickú X,-B. a naproti tomu teraz požaduje od žalovaného plnenie presahujúce ročne sumu 50.000,-Eur a iné...(v) námietka, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich, napr. v súvislosti s prechodom vlastníctva pozemku z predmetu sporu zo štátu na žalovaného a iné... a (vi) námietka absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníctva k pozemku z predmetu sporu zo žalovaného na žalobcu, ktorou bolo simulovanie darovania tohto pozemku. Navrhol teda napadnutý medzitimny rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne uplatnil trovy celého konania.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol napadnutý medzitimny rozsudok potvrdiť, lebo v konaní pred súdom prvej inštancie bol preukázaný jeho nárok z právneho titulu bezdôvodného obohatenia. Súčasne uplatnil trovy odvolacieho konania.

5. Žalovaný následne zotrval na dôvodoch svojho odvolania.

6. Ďalšie podania strán dané neboli.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je nutné zrušiť.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou inou vadou, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

10. Z obsahu podaného odvolania plynie, že žalovaný na prvom mieste namietal inú vadu konania, spočívajúcu podľa neho v nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Tu však treba podotknúť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. /b CSP - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d/ CSP - inú vadu, lebo tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom

postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. K samotnej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza. Nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a násl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným § 220 ods. 2 CSP, ktoré stanovuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku a jeho záväznú logickú štruktúru.

12. Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Povinnosťou súdu je vždy taktiež dostatočným a rozumným spôsobom vyrovnáť sa s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na jeho rozhodnutie. Neznamená to však, že súd musí rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom tej ktorej strany, postačuje, že sa s jej argumentmi vo svojom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovná.

13. Žalovaný ďalej tvrdil, že súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd nemá všeobecnú povinnosť vykonať všetky dôkazy, ktoré strany navrhli, no z hľadiska ústavnoprávných garancií spravodlivého procesu však vyplývajú v prvom rade požiadavky na odôvodnenie, ktoré viedlo súd ku nevykonaniu navrhnutého dôkazu. Nie je tu rozhodujúce to, či navrhnutý dôkaz mal, resp. nemal súvis s prejednáványm sporom, rozhodujúce v tomto smere je to, že v odôvodnení rozhodnutia nemôže absentovať zmienka o dôvodoch, ktoré súd prvej inštancie viedli k nevykonaniu dôkazu. Je taktiež potrebné zdôrazniť, že odmietnutie navrhnutého dôkazu je porušením práva na spravodlivý proces, ak takýto dôkaz mohol mať podstatný význam pre posúdenie skutkového stavu.

14. Žalovaný ešte tvrdil, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom, prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

15. Žalovaný nakoniec tvrdil, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

16. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 66/2009Z.z. Tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov,¹⁾ vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“).

17. Podľa ods. 2 cit. zák. ust. Tento zákon sa primerane vzťahuje aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkví, športový areál alebo verejná zeleň, ak tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu.²⁾

18. Podľa § 4 ods. 1 cit. zákona Ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému

vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu,¹⁰⁾ ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.¹¹⁾

19. Zákon č. 66/2009Z.z. napráva krivdy spáchané na vlastníkoch a teda povahovo ide o určitý druh reštitúcie. Zásah do vlastníckeho práva je len dočasný a vlastník môže očakávať náhradné riešenie, pričom nemožno vylúčiť lukratívny náhradný pozemok. Náhrada za zaberanie pozemku je len provizórnym riešením (§ 4).

20. Podľa § 451 ods. 1 Obč. zák. Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa ods. 2 cit. zák. ust. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Žalobca zadefinoval svoj nárok ako náhradu za bezdôvodné obohatenie.

23. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/52/2009, ktoré sa zaoberalo užívaním nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, ktorá je verejným priestranstvom, pričom v zmysle tohto rozhodnutia považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia v podobe obvyklého nájomného za dôvodné: „správny je aj výpočet výšky bezdôvodného obohatenia rovnajúci sa výške obvyklého nájomného v danom mieste a čase za porovnateľný pozemok“.

24. Aj judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. sp. zn. 32Odo/ 823/2003 z 15.01.2004) sa prikláňa k oprávnenosti nárokov vlastníka pozemkov v prípade užívania takýchto pozemkov pre potreby všetkých v podobe verejného priestranstva.

25. Ide o tzv. verejné užívanie verejného priestranstva, pričom pozemky, na ktorých sa nachádza zeleň, spoluvytvárajúca toto verejné priestranstvo, sú vo vlastníctve súkromnom.

26. Ak žalovaný zaberá pozemok vo vlastníctve žalobcu, s vlastníkom pozemku sa za sporné obdobie nijako právne nevyrovnal a niet dôvod konštatovať iný záver ako ten, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu. Len samotný fakt, že ide o využívanie pozemku „pre všetkých“, teda na verejnoprospešný účel, nemôže vlastníka ukrátiť (už zmieňované rozhodnutie sp. zn. 4Cdo/52/2009, i nález ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 237/09).

27. Bezdôvodné obohatenie vzniká nielen v prípade, ak sa protiprávne rozmnoží majetok obohateného, ale aj vtedy, ak sa doterajší majetok nezmenšil, hoci by mu k tomu došlo, keby bol obohatený plnil svoje povinnosti (R 25/1986).

28. Odvolací súd pripomína, že povaha práva na vydanie bezdôvodného obohatenia z časového hľadiska korešponduje pretrvávaniu protiprávneho stavu (už zmieňovaný nález ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 237/09 ...pri nútenom obmedzení možno uvažovať o opakovaných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia).

29. V prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z protiprávneho stavu sa nejedná o jednorazové právo, ale právo, ktoré vzniká v súvislosti s protiprávnym stavom (okupácia pozemku) a ten je pretrvávajúci (žalované obdobie od 02.03.2015 do 02.03.2017).

30. Záver o tom, že zhora uvedené platí i pre tento prípad, musí byť preukázaný bez akýchkoľvek rozumných pochybností. Nateraz v tomto spore takéto pochybnosti vyvstávajú.

31. Prvou je možná aplikácia ustanovenia zák. č. 66/2009Z.z., a to cez prizmu ust. § 1 ods. 2, ktorému súd prvej inštancie, aj napriek masívnej argumentácii žalovaného vôbec nevenoval pozornosť. Totiž

to, ak by bolo dôvodné aplikovať na uvedený spor ustanovenia vyššie cit. zák., žalobná žiadosť, tak ako je žalobcom zadefinovaná, bola by nedôvodná. Náhrada podľa cit. zák. sa musí posudzovať ako opakujúca, a to predovšetkým z dôvodu jej dočasnosti. Ak nie je predmetom podnikania ani žiadnych obchodnoprávných kontraktácií strán, má povahu občianskoprávnu. Problematickým je v tomto smere podľa odvolacieho súdu priznanie náhrady ako pri vecnom bremenom na neurčitú dobu v rozsahu 20-násobku ceny ročnej výhody spojenej s bremenom, keďže definitívne riešenie môže byť ponúknuté už pred uplynutím 20 rokov (vyhláška 492/2004 Z.z.; F.2 Výpočet všeobecnej hodnoty vecného bremena sa vykoná takto: a) Práva spojené s nehnuteľnosťou sa odhadnú tak, že sa zistí výhoda, ktorú tieto práva prinášajú oprávnenému (vlastníkovi) v období jedného roka, a hodnota tejto výhody sa násobí pri právach časovo neobmedzených dvadsiatimi, pri právach časovo obmedzených počtom rokov, počas ktorých má právo ešte trvať, najviac však dvadsiatimi“. Ku tomu pozri aj stanoviská občianskoprávneho ako i obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 15.05.2018 a z 17.05.2018, ale i jeho rozhodnutia sp. zn. 5Co/168/2017, 6Co/77/2017 a 19Co/76/2018.

32. Preto sa musí súd prvej inštancie najsamprv vyrovnáť s argumentáciou žalovaného, či predmetný pozemok je verejná zeleň, ktorá nie je stavbou, následne, či je alebo nie je považovaná za samostatnú vec, ktorá je oddelená od pozemku, na ktorom sa nachádza, a napokon, či došlo k prechodu vlastníctva pozemku, na ktorom sa verejná zeleň nachádza, zo štátu na žalovaného. Je potrebné potom vykonať všetky v tomto smere žalovaným navrhnuté dôkazy, resp. v prípade ich nevykonania, to oprieť o racionálnu úvahu vychádzajúcu z priebehu konania a stavu dokazovania a uvedené premietnuť samozrejme do dôvodov rozhodnutia.

33. Ak súd prvej inštancie dospeje k nepochybnému záveru o nemožnosti aplikácie vyššie cit. zák. na predmetný spor, je potrebné sa primerane a racionálne vypoariadať s ďalšou masívnou argumentáciou žalovaného spochybňujúcou dôvodnosť žalobnej žiadosti, t.j. s otázkou ne/zániku záväzku žalobcu plynúceho mu z kúpnej zmluvy po tom, ako bola rozhodnutím príslušného orgánu zrušená ochrana chráneného areálu, ktorého súčasťou bol aj pozemok z predmetu sporu, ďalej s otázkou, či žalobcovi, ktorý v čase kúpy pozemku mal vedomosť o účele jeho využitia - verejná zeleň - nemôže potom z neho požívať úžitky, rovnako ako na to nebol oprávnený jeho predchodca, ďalej s otázkou, či vzhľadom na výšku kúpnej ceny, za ktorú žalobca nadobudol od žalovaného pozemok z predmetu sporu, nie je požadovanie vydania bezdôvodného obohatenia v sume, ktorá by mala rádovo dosahovať niekoľko desiatoktisíceuro ročne, v rozpore s dobrými mravmi, resp. či vzhľadom na všetky okolnosti prevodu, nie je kúpna zmluva absolútne neplatná. Aj v tomto smere je potrebné vykonať všetky žalovaným navrhnuté dôkazy, resp. v prípade ich nevykonania, to oprieť o racionálnu úvahu vychádzajúcu z priebehu konania a stavu dokazovania a uvedené premietnuť samozrejme do dôvodov rozhodnutia.

34. V súdnej veci súd prvej inštancie žalobnej žiadosti vyhovel. Svoje závery však oprel výhrade iba o tvrdenia žalujúcej strany, ktoré si nekriticky osvojil a prevzal, a na ktorých potom založil aj svoje rozhodnutie. Na proti tomu v dôvodoch svojho rozhodnutia neuviedol akým spôsobom sa vyrovnal s podstatnými kontraargumentmi žalovanej strany a ako naložil s jej dôkaznými návrhmi, teda v odôvodnení jeho rozhodnutia chýba zmienka o tom, či rozumným a primeraným spôsobom reagoval na podstatné argumenty a návrhy žalovaného.

35. Z uvedeného vyplýva, že s tvrdením žalovaného v odvolaní voči rozhodnutiu v časti porušenia práva na spravodlivý proces, v časti namietaného neúplného zistenia skutkového stavu veci nevykonaním navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, v časti nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov pre správne rozhodnutie a s tým súvisiaceho nesprávneho právneho posúdenia veci možno súhlasiť.

36. Odvolaciemu súdu tak potom neostávalo nič iné, ako postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušiť napadnuté rozhodnutie a postupom podľa § 391 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

37. Bude preto úlohou súdu prvej inštancie odstrániť odvolacím súdom všetky vytýkané nedostatky, pri svojom novom rozhodnutí zohľadniť všetky aspekty načrtnuté odvolacím súdom, a následne znovu vo veci rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

38. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).